

Arrest

nr. 223 809 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoeker in Duitsland werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

1.3. Op 20 maart 2018 richten de Belgische overheden een terugnameverzoek aan de Duitse overheden in toepassing van artikel 18, lid 1, (d) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 28 maart 2018 stemmen de Duitse overheden uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker.

1.5. Verzoeker wordt in het kader van de Dublin III-verordening gehoord op 8 mei 2018.

1.6. Op 15 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoeker op 18 juni 2018 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

*naam : [A.H.] (alias DE: [A.H.] – alias DE: [A.H.])
voornaam : [A.] (alias DE: [A.] – alias DE: [E.])
geboortedatum : [...] (alias DE: [...] – alias DE: [...])
geboorteplaats : Dhuk (alias DE: Dohuk – alias DE: Mousl)
nationaliteit : Irak (alias DE: Irak – alias DE: Irak)*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 05.02.2018 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Betrokkene verklaarde bij zijn aanmelding geboren te zijn op 25.05.2001 in Dhuk en verklaarde over het staatsburgerschap van Irak te beschikken en werd door de DVZ in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Rekening houdende met het gegeven dat betrokkene op basis van de geboortedatum die hij opgaf toen hij zich op 05.02.2018 aanmelde bij de DVZ, met name 25.05.2001, minderjarig zou zijn, werd een fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling opgesteld. Op 06.02.2018 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de DVZ op 06.02.2018 werd geregistreerd. Rekening houdende dat betrokkene op basis van de bij zijn aanmelding en bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming opgegeven geboortedatum, namelijk 25.05.2001, minderjarig zou zijn, werd betrokkene geregistreerd als niet begeleide minderjarige vreemdeling.

Uit het Eurodacverslag van 05.02.2018 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming. De Duitse autoriteiten hebben op datum van 28.03.2018 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 08.05.2018 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland. Betrokkene verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland zou zijn afgewezen. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 08.05.2018 dat hij Irak op 11.10.2015 per bus verlaten zou hebben en illegaal naar Istanboel reisde waar hij op 13.10.2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij dakloos was in Istanboel en dat hij na ongeveer achttien dagen per rubberboot vanuit Istanboel illegaal naar Griekenland reisde waar hij op een eiland waarvan bij de naam niet kende zou aangekomen zijn. Na vier dagen zou betrokkene per boot van dit eiland vertrokken zijn en na meer dan achttien uur op een onbekende plaats zijn aangekomen waar hij gedurende twee dagen in een tentenkamp verbleven zou hebben. Na twee dagen zou betrokkene per trein vertrokken zijn en naar Duitsland gereisd zijn waar hij in Chemnitz zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij dakloos was gedurende twee dagen en dat hij vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens gedurende twee en een half jaar in een opvangcentrum in Grimma verbleef. Betrokkene verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in januari 2018 werd afgewezen en dat hij Duitsland uiteindelijk verliet uit vrees voor zijn

oom [I.R.] die was uitgekomen op zijn seksuele geaardheid en hem haar Irak wilde sturen. Vanuit Duitsland zou betrokkene vervolgens naar België zijn gereisd waar hij zich op 05.02.2018 aanbood bij de DVZ en de intentie kenbaar maakte dat hij een verzoek om internationale bescherming in België wilde indienen. Betrokkene werd op 05.02.2018 in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs en op 06.02.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in dat op 06.02.2018 door de DVZ geregistreerd werd. Betrokkene verklaarde dat hij zijn origineel paspoort in Duitsland heeft achtergelaten bij zijn oom [I.] en dat hij zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs heeft achtergelaten bij zijn zussen in Irak. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij zijn aanmelding en bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming opgegeven geboortedatum, namelijk 25.05.2001, het volgende te worden opgemerkt. De DVZ uitte op 05.02.2018 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij zijn aanmelding bij de DVZ. Op 13.02.2018 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie te 1120 Neder-over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene op 13.02.2018 een leeftijd had van 20,3 jaar met een standaardafwijking van een 2 tal jaar en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Betrokkene kan derhalve niet als een niet-begeleide minderjarige beschouwd kan worden. Op basis van het voorgaande werd de geboortedatum van betrokkene gewijzigd naar 25.05.1997. Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden door zich aan te bieden als niet-begeleide minderjarige vreemdeling terwijl uit de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 13.02.2018 blijkt dat betrokkene op 13.02.2018 een leeftijd had van 20,3 jaar met een standaardafwijking van twee jaar en derhalve op 13.02.2018 meer dan 18 jaar oud was.

Rekening houdende met de resultaten van het leeftijdsonderzoek van 13.02.2018 waaruit blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is en dus niet beschouwd kan worden als een niet-begeleide minderjarige en de resultaten uit het Eurodacverslag van 05.02.2018 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming werd op basis van deze gegevens voor betrokkene op 20.03.2018 een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) overgemaakt aan de Duitse autoriteiten. De Duitse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek voor betrokkene op 28.03.2018 ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en erkennen daarmee expliciet de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. De Duitse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord van 28.03.2018 eveneens dat betrokkene in Duitsland op basis van zijn vingerafdrukken geregistreerd staat onder de gegevens van [A.H.A.], geboren op [...] te Dohuk met het staatsburgerschap van Irak en als [A.H.E.], geboren op [...] geboren te Mousl met het staatsburgerschap van Irak. Uit de informatie vervat in het Duitse terugnameakkoord van 28.03.2018 blijkt dat de gegevens die betrokkene in Duitsland heeft opgegeven, met name [A.H.A.], geboren op [...] te Dohuk met het staatsburgerschap van Irak en [A.H.E.], geboren op [...] geboren te Mousl met het staatsburgerschap van Irak essentieel verschillen met de geboortedatum die betrokkene in België heeft opgegeven bij zijn aanmelding op 05.02.2018 en de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 05.02.2018, met name 25.05.2001. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals een geboortedatum in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die zijn verzoek om internationale bescherming registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze te meer daar betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 08.05.2018 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie vervat in het Duitse terugnameakkoord van 28.03.2018 het tegendeel blijkt. Wat betreft de verklaring van betrokkene in de fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling" dat hij in Duitsland 24 jaar oud was maar dat dit niet juist is en dat hij 17 jaar oud is, dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit op geen enkele wijze kan aantonen. De conclusie van het leeftijdsonderzoek van 13.02.2018 spreekt

dit bovendien tegen aangezien uit de conclusie blijkt dat betrokkene een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Duitse autoriteiten op 28.03.2018 het Belgische terugnameverzoek van 20.03.2018 voor betrokkene hebben ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en daarmee expliciet erkennen de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke Lidstaat verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 14.03.2018 dat hij niet naar Duitsland gestuurd wil worden uit vrees voor zijn oom [I.R.]. Betrokkene verklaarde dat deze oom op de hoogte is gekomen van zijn seksuele geaardheid en dat hij hem wil terugsturen naar Irak en dat hij daar de dood vreest door zijn familie omwille van zijn geaardheid (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke Lidstaat, in casu Duitsland, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Deze door betrokkene aangehaalde reden, met name dat hij vreest voor zijn oom [I.R.] die op de hoogte gekomen zou zijn van zijn seksuele geaardheid en hem zou willen terugsturen naar Irak, is een reden van private- en gemeenrechtelijke aard. Indien betrokkene een vreest koestert voor zijn oom [I.R.], dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich met deze vrees en/of feiten dient te richten tot de bevoegde Duitse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de Duitse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Duitse autoriteiten hem niet zouden willen of hebben kunnen helpen, indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Deze door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland kan dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Wat betreft het gegeven dat betrokkene verklaarde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgewezen, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf

heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, last updated 03.04.2018; Amnesty International, "Amnesty International Report 2016/17 The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2017; Amnesty International, "Amnesty International Report 2017/18: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2018; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2016 - Germany", US Department of State, publicatie 2017); Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - Germany", US Department of State, publicatie 2018) blijkt dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analogo of digitaal medium een artikel

publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te

bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit het leeftijds-onderzoek van 13.02.2018 blijkt dat betrokkene een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar en derhalve niet beschouwd kan worden als een niet-begeleide minderjarige. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 08.05.2018 dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 20). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 08.05.2018 dat zijn broer [H.] die drieëndertig jaar oud zou zijn zich als transmigrant op een onbekende plaats in Griekenland bevindt. Betrokkene verklaarde verder dat een oom langs vaderkant, [H.A.], zich in Leipzig in Duitsland zou bevinden en genaturaliseerd is en over de Duitse nationaliteit zou beschikken. Betrokkene verklaarde verder dat een oom langs moederskant, [R.I.], zich eveneens in Duitsland zou bevinden in Stuttgart en ook genaturaliseerd zou zijn en de Duitse nationaliteit zou hebben (DVZ, vraag 21). Wat betreft deze broer die in Griekenland op een onbekende plaats zou verblijven als transmigrant en de twee ooms van betrokkene die in Duitsland zouden verblijven, dient te worden opgemerkt betrokkene meerderjarig is en geen deel uitmaakt van het gezin van zijn broer van of van zijn ooms zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 08.05.2018 dat hij Duitsland verliet om naar Frankrijk te gaan om daarna nog naar een ander land te gaan maar dat hij in het Noordstation werd opgepakt en dat hij in feite niet weet naar welk land hij wilde gaan (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaringen om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 08.05.2018 dat hij nierproblemen heeft en geopereerd zou moeten worden omdat hij "poliepen in de nieren" heeft. Betrokkene verklaarde verder dat hij metalen platen in zijn linker onderbeen heeft zitten nadat hij vier jaar geleden in Irak beschoten werd (DVZ, vraag 32). In de fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling" die op 05.02.2018 werd opgemaakt, wordt aangegeven dat medische zorgen nodig zijn en wordt verder aangegeven dat betrokkene een prothese draagt aan zijn linker onderbeen en in zijn heup. De fiche stelt verder dat betrokkene nierproblemen heeft. Er dient echter te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier geen enkel medisch attest aanwezig is. Wat betreft deze motieven, met name dat hij nierproblemen heeft en geopereerd zou moeten worden omdat hij poliepen in zijn nieren heeft en dat hij metalen platen in zijn linker onderbeen heeft zitten nadat hij vier jaar geleden in Irak beschoten werd en betrokkene een prothese draagt, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Duitsland de verantwoordelijke Lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Duitsland indien dit nodig zou zijn. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Het gegeven dat betrokkene een prothese heeft aan zijn linkerbeen toont geenszins aan dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Betrokkene verklaarde immers dat deze prothese het gevolg is van een beschieting in Irak vier jaar geleden (DVZ, vraag 32). Betrokkene is met deze prothese op 11.10.2015 vanuit Irak via

Turkije, Griekenland, een onbekende plaats en Duitsland naar België kunnen reizen Hieruit blijkt dat betrokkene niet verhinderd is om te reizen met deze prothese. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bovendien dient benadrukt te worden dat de Duitse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitsland waar hij aan de bevoegde Duitse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Frankfurt(4).”

1.7. Een overdracht naar Duitsland is voorzien op 6 juli 2018 om 6 uur 10.

1.8. Op 5 juli 2018 wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen bij 's Raads arrest nr. 206 588.

1.9. Verzoeker wordt op 5 juli 2018 vrijgesteld en een nieuwe termijn van zeven dagen gegeven om het grondgebied te verlaten.

De voorziene overdracht aan de Duitse overheden op 6 juli 2018 werd geannuleerd.

Op 6 juli 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van illegaal verblijf, maar hij mocht beschikken zonder meer.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Synthesememorie

Verzoeker voert in een enig middel van zijn synthesememorie een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Hij zet onder meer uiteen dat in het kader van de Dublin III-verordening niet alleen moet worden nagegaan in welke situatie hij zal terechtkomen in Duitsland, maar eveneens moet worden nagegaan of het overdrachtsproces zelf geen onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt. Hij verwijst hierbij naar het arrest van het Hof van Justitie van 16 februari 2017 (C.K. e.a. tegen Slovenië). In dit arrest wordt volgens verzoeker gesteld dat in geval van medische problemen, de overdragende lidstaat dient te overwegen of een overdracht mogelijk is mits gepaste medische begeleiding en, indien dit niet het geval is, of de overdracht mogelijk is binnen de voorziene termijn van 6 maanden. Indien een overdracht niet mogelijk is binnen de

voorziene termijn van 6 maanden, gaat de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het beschermingsverzoek over naar de overdragende lidstaat.

Verzoeker meent dat dit arrest van toepassing is. Hij heeft zichzelf verminkt en een zelfmoordpoging ondernomen als gevolg van de beslissing tot overdracht naar Duitsland.

Hij argumenteert vervolgens:

“Ten onrechte houdt de Belgische staat in haar nota voor dat verzoeker zijn psychiatrische problemen zou veinzen teneinde de overdracht te verhinderen. De centrumarts bevestigt dat de zelfverminking voortvloeit uit een mentale ziekte, nl. posttraumatische stresssyndroom. Het betreft dus geen moedwillige daad, maar een symptoom dat verzoeker mentaal niet meer verder kan. Uit de stukken blijkt dat deze zelfverminking het rechtstreekse gevolg is van de overdracht naar DU.

Bijgevolg is de overdracht naar Duitsland strijdig met art. 3 EVRM omdat deze ernstige gevolgen heeft voor het leven en welzijn van verzoeker.

Ondergeschikt blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de Belgische overheid de nodige voorzorgsmaatregelen heeft genomen om deze overdracht zo menselijk mogelijk te laten verlopen. Integendeel de bestreden beslissing maakt niet eens melding van de psychiatrische problemen van verzoeker.

De nota van de verwerende partij weerlegt dit niet. Zij stelt in hoofdzaak het volgende: Vooreerst zullen de Duitse autoriteiten indien nodig volgens art. 32 van de Dublin III Vo en middels het standaard medisch attest worden geïnformeerd over de gezondheidstoestand van verzoeker. Ten tweede ligt een attest voor van de centrumarts waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die strijdig is met artikel 3 EVRM. Tenslotte zal verzoeker pas overgedragen worden nadat hij fit-to-fly wordt verklaard.

Met voormelde argumentatie gaat de verwerende partij geheel voorbij aan de argumentatie dat ook de overdracht zelf een onmenselijke en vernederende behandeling kan uitmaken.”

Ten slotte wijst verzoeker erop dat de verwerende partij voorbijgaat aan de motieven van 's Raads arrest nr. 206 588 van 05 juli 2018 op grond waarvan de overdracht naar Duitsland werd geschorst.

3.2. Verweernota

De verwerende partij zet in haar nota met opmerkingen uiteen dat verzoeker tijdens zijn onderhoud met het bestuur nooit heeft aangegeven psychiatrische problemen te hebben of nood te hebben aan psychiatrische opvolging. Hij werd op 18, 19 en 20 juni 2018 onderzocht door de centrumarts die hem geschikt bevond om in het centrum te verblijven. Volgens de verwerende partij kan uit een email van 29 juni 2018 van de sociaal assistent worden afgeleid dat verzoeker thans, door zijn gedrag, tracht de uitvoering van de bestreden beslissing tegen te houden en het bestuur te dwingen om hem alsnog tot de asielpcedure in België toe te laten. De email van sociaal assistent J.B. van 29 juni 2018 luidt als volgt:

“Beste,

Boven vernoemde werd naar RC127bis overgebracht op 18/06/2018, op dezelfde dag was er een incident waarbij hij enkele voedsel-bediening plateaus kapot sloeg, gij gaf daarbij de boodschap dat hij absoluut geen gevolg zou geven aan de 26quater, terug leiding naar Duitsland. Uit deze daad bleek werkelijk dat de opsluiting met het oog op terugleiding voor deze persoon noodzakelijk was en dat hij nooit uit vrije wil zou terugkeren. In het daaropvolgende gesprek werd de beslissing in die zin ook geduid en werd hem een ondersteuning aangeboden om zijn terugkeer naar Duitsland voor te bereiden. Er werd een afspraak gepland met de centrum arts, met de centrumpsycholoog en een tweede gesprek met de sociaal assistent.

In het daaropvolgende gesprek gaf hij te kennen dat hij homoseksueel is en dat hij in Duitsland niet de kans zag om zijn verhaal te brengen en zijn asiel daarop te baseren omdat hij daar gecontroleerd werd door zijn oom die hem naar het leven staat.

De persoon is angstig en heeft een irrealistische schrik voor een terugkeer naar Duitsland. Op maandag 25/06 heeft hij zich oppervlakkig geautomutueerd.

Hij is niet groeps geschikt omdat hij te veel angsten geeft en te onrustig is.

Er werd met hem besproken dat éénmaal zijn bestemming bekend is, wij van hieruit contact kunnen leggen met passende NGO's in Duitsland die homoseksuele asielzoekers begeleiden bij hun aan vraag tot internationale bescherming, maar hij heeft hier op dit moment geen oor naar.

Er is in dit dossier een directe escorte aangevraagd met toestemming van de directie, omdat we de opsluiting niet langer wensen te laten duren en een vrijwillige poging geen zin heeft. Bovendien heeft een escorte het voordeel dat hij dan door twee rustige volwassen mannen wordt vergezeld van vertrek tot aankomst. De persoon is Fit To Stay maar de situatie is niet onbeperkt houdbaar. Hij zal normaal ook Fit To Fly zijn maar over een FTF wordt pas 24h. voor het vertrek beslist en deze wordt pas dan opgesteld door de centrumarts.”

De verwerende partij meent, aangezien zij geen kennis had van een eventueel psychiatrisch probleem bij verzoeker, het haar niet kan worden verweten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zij verwijst verder naar de motieven in de bestreden beslissing aangaande verzoekers medische problemen. De verwerende partij meent dat verzoeker, die bijstand krijgt van een raadsman, bezwaarlijk kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van artikel 32 van de Dublin III-verordening dat betrekking heeft op de uitwisseling van gezondheidsgegevens voordat een overdracht wordt verricht. Volgens de verwerende partij blijkt uit de bewoordingen van artikel 32 duidelijk dat er rekening werd gehouden met het feit dat de lidstaat in de mogelijkheid moet zijn om ook werkelijk over de nodige informatie te beschikken.

Alleszins, verzoeker kan het bestuur niet verwijten niet te hebben gemotiveerd omtrent elementen waarvan het geen kennis had ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals hoger aangehaald werd verzoeker op 18, 19 en 20 juni 2018 door de centrumarts gezien en stelde deze laatste op 20 juni 2018 een medisch attest op waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Er is volgens de verwerende partij dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat een overdracht van verzoeker aan de Duitse autoriteiten zou leiden tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of om aan te nemen dat zijn mentale of fysieke aandoening zal leiden tot een reëel risico op een significante en onomkeerbare verergering van zijn gezondheidstoestand. (cf. HJEU, zaak C-578/16, C.K., H.F., A.S. tegen de Republiek Slovenië van 16 februari 2017)

Pas nadat verzoeker ook fit-to-fly zal worden geacht – op heden werd er trouwens nog geen vluchtdatum voorzien – zal hij kunnen worden overgedragen aan de Duitse autoriteiten. Het komt op dat moment aan de centrumarts – als enige – toe dit oordeel te maken. Enkel indien hij het nodig acht, zullen de Duitse autoriteiten bijkomend informatie worden verschaft m.b.t. bepaalde medische gegevens. Volgens de verwerende partij toont verzoeker niet aan dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een overdracht aan de Duitse autoriteiten niet mogelijk zou zijn. Op grond van de algemene rapporten en de situatie van verzoeker, werd het niet nodig geacht bijkomende garanties te vragen, nu in de beslissing ook werd aangehaald dat de Duitse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Volgens de verwerende partij toont verzoeker verder met zijn betoog niet aan dat Duitsland, als EU-lidstaat, de rechten en plichten volgend uit het Schengen-acquis niet zou naleven.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Verzoeker betwist niet dat Duitsland in casu de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek, maar hij meent dat de overdracht naar dat land ernstige gevolgen heeft voor zijn leven en welzijn alsook in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) een hoge drempel en oordeelt het dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

Wat meer bepaald omstandigheden betreft waarin de psychische moeilijkheden van de asielzoeker tot suïcidale neigingen leiden, heeft het EHRM herhaaldelijk geoordeeld dat de omstandigheid dat een persoon van wie de verwijdering is gelast, dreigt met zelfdoding, de verdragsluitende staat niet dwingt om van de uitvoering van de voorgenomen maatregel af te zien, indien hij concrete maatregelen treft om te voorkomen dat het dreigement wordt uitgevoerd (EHRM 7 oktober 2004, nr. 33743/06, Dragan e.a. t. Duitsland, § 1; EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van zijn gedwongen terugkeer naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.3.3. Voormelde beginselen zijn eveneens van toepassing in het kader van de Dublin III-verordening, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 16 februari 2017, nr. C-578/16 PPU, C.K. e.a., § 73 e.v.). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van de Dublin-reglementering in bepaalde omstandigheden onverenigbaar is met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

In het bijzonder heeft het Hof bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Volgens het Hof kan niet worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.

De overdracht van een verzoeker om internationale bescherming met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, vormt een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker voert aldus terecht aan dat in het kader van de Dublin III-verordening niet enkel moet worden nagegaan in welke situatie hij terecht komt in Duitsland, maar ook of het overdrachtsproces zelf geen onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

3.3.4. Verzoeker licht in de synthesememorie zijn profiel als volgt toe:

“Verzoeker verklaart minderjarig te zijn. Ook indien rekening wordt gehouden met de leeftijdsbeslissing blijkt dat verzoeker nog erg jong is (18-20 jaar).

Verzoeker heeft verder verschillende medische problemen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker lijdt aan nierproblemen en een prothese heeft.

Verzoeker heeft verder psychiatrische problemen. Hij heeft zichzelf verminkt en heeft een zelfmoordpoging willen ondernemen ingevolge de beslissing tot overdracht naar Duitsland en de daarmee gepaard gaande detentie.

Verzoeker kan niet redelijkerwijs geacht worden ondersteund te worden door zijn familie in Duitsland nu uit de bestreden beslissing blijkt dat hij een persoonlijke vrees koestert voor zijn familie in Duitsland.

Het betreft dus een extreem kwetsbaar profiel.”

3.3.5. De Raad herinnert eraan dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming, in het bijzonder in het kader van de doeltreffende voorziening in rechte die hem door artikel 27 van de Dublin III-verordening wordt gewaarborgd, objectieve gegevens overlegt, zoals medische attesten met betrekking tot zijn toestand, die de bijzondere ernst van zijn gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor van een overdracht aantonen, de autoriteiten van de betrokken lidstaat, de rechterlijke instanties daaronder begrepen, die gegevens bijgevolg niet buiten beschouwing mogen laten. Zij moeten juist beoordelen wat het risico is dat dergelijke gevolgen zich voordoen wanneer zij beslissen over de overdracht van de betrokkene of – in het geval van een rechterlijke instantie – oordelen over de rechtmatigheid van een overdrachtsbesluit, aangezien de tenuitvoerlegging van dat besluit tot een onmenselijke of vernederende behandeling van de betrokkene zou kunnen leiden (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU, pt. 75)

Bijgevolg moet iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene worden weggenomen. In het bijzonder wanneer er sprake is van een ernstige psychische aandoening, mag daarbij niet worden volstaan met te kijken naar de gevolgen van het fysieke vervoer van de betrokkene van een lidstaat naar een andere, maar moet rekening worden gehouden met alle aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen die uit de overdracht zouden voortvloeien. Daarbij moet worden nagegaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen, en die maatregelen in voorkomend geval ten uitvoer te brengen.

De Raad verwijst in dit kader naar het bepaalde in de artikelen 26 en 27 van de Dublin III-verordening:

“Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen [...]”

Artikel 27, paragraaf 1 van de Dublin III-verordening stipuleert: *“De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.”*

Het is niet betwist dat verzoeker een “verzoeker” is in de zin van artikel 2 van de Dublin III-verordening; hij is immers een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De verwerende partij betwist in haar nota ook niet dat de huidige bestreden beslissing een overdrachtsbesluit is in de zin van artikel 27, § 1 van de Dublin III-verordening.

Door het voormeld arrest C.K. e. a. heeft het Hof van Justitie aan het effectief rechtsmiddel zoals voorzien in artikel 27 van de Dublin III-verordening een uitlegging gegeven. Er blijkt uit deze rechtspraak niet dat de draagwijdte van deze uitlegging beperkt is tot het beroep gericht tegen een overdrachtsbesluit in uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze uitlegging dringt zich thans op aan de Raad die als enige bevoegd is inzake beroepen tegen overdrachtsbesluiten en heden uitspraak doet over onderhavig beroep.

Het is tevens gepast te herhalen dat de bepalingen van verordeningen in het algemeen een directe werking hebben in de nationale rechtsorde, zonder dat is vereist dat de nationale autoriteiten die bepalingen omzetten in nationale wetgeving.

3.3.6. Bijgevolg meent de Raad dat hij de medische stukken en elementen in overweging moet nemen die zijn voorgelegd na het nemen van de bestreden beslissing (zie eveneens: RvV 16 november 2017, nr. 195 106 en RvV 29 juni 2017, nr. 189 203).

Te dien einde herneemt de Raad vooreerst de overwegingen uit zijn arrest nr. 206 588 van 5 juli 2018:

“2.3.2.5. Uit de stukken uit het rechtsplegingsdossier en uit wat op de zitting van 2 juli 2018 wordt meegedeeld, blijkt het volgende.

Verzoeker werd op 18, 19 en 20 juni 2018 door de centrumarts van het gesloten centrum 127bis onderzocht. Hij werd medisch geschikt bevonden om in het centrum te verblijven. In een medisch attest van 20 juni 2018, gaf de centrumarts aan dat verder onderzoek nodig is om de ernst van verzoekers aandoening vast te stellen. Blijkens de bewoordingen in dit attest, heeft dit medisch attest enkel tot doel om voor ieder persoon die in een gesloten centrum wordt vastgehouden, de voorzienbare medische gevolgen te evalueren indien de betrokkene lijdt aan een ziekte waarbij het gebrek aan behandeling tot gevolg zou kunnen hebben dat een risico op nakend overlijden ontstaat of een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand die ernstig lijden met zich meebrengt of een belangrijke vermindering van de levensverwachting. Er wordt dus nagegaan of er sprake is van een ziekte waarbij het gebrek aan de behandeling aanleiding kan geven tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

In een mailbericht van 28 juni 2018 laat de sociaalassistent van het gesloten centrum aan de raadvrouw van verzoeker het volgende weten: “Momenteel is uw cliënt op medische afzondering omdat het er psychisch niet zo goed mee gaat. Hij is EZA gemaakt (bewoner die extra aandacht en zorg vraagt en voor wie het dossier extra wordt opgevolgd).

Hij heeft aan automutilatie gedaan, hij geeft aan het absoluut niet te zien zitten om naar Duitsland terug te keren. Hij zegt daar voornamelijk zijn oom te vrezen die hem naar leven zou staan omdat hij homoseksueel is. Zijn asiel in Duitsland heeft hij niet op zijn seksualiteit gebaseerd (zijn verklaringen) omdat hij niet onder de angst voor en controle door zijn oom uit kwam. Wij proberen hem te ondersteunen door nu reeds contacten met specifieke organisaties (Refugges4change, allgengerdttogetehr, Hamiam) in Duitsland voor te stellen, maar voorlopig wijst hij alles af. Voor zijn medisch dossier richt U zich best tot onze dokter (...)”

In een brief van 28 juni 2018 licht de centrumarts de raadvrouw van verzoeker in over verzoekers gezondheidstoestand. Hij deelt mee dat hoewel er zorgen waren omtrent verzoekers long- en nierfunctie, verdere onderzoeken hieromtrent heel geruststellend waren. Ook verzoekers bloedonderzoeken waren medisch “helemaal OK”. Wel stelt de centrumarts vast dat een mogelijke terugkeer naar Duitsland voor verzoeker een ondraaglijk idee lijkt en dat hij op 26 juni 2018 zich een zelfmutilatie aandeed aan de linkerarm met een scheermesje. De centrumarts stelt vast dat verzoeker het psychisch zeer moeilijk heeft, mogelijks met een heropstoot van PTSD. De centrumarts benadrukt tot tweemaal toe dat verzoeker aanhoudend en zeer nauwgezet door het team van de centrumpsychooloog en artsen wordt opgevolgd.

In een mailbericht van 29 juni 2018 schrijft de sociaalassistent aan de verwerende partij het volgende:

“Beste,

Boven vernoemde werd naar RC127bis overgebracht op 18/06/2018, op dezelfde dag was er een incident waarbij hij enkele voedsel-bediening plateaus kapot sloeg, gij gaf daarbij de boodschap dat hij absoluut geen gevolg zou geven aan de 26quater, terug leiding naar Duitsland. Uit deze daad bleek werkelijk dat de opsluiting met het oog op terugleiding voor deze persoon noodzakelijk was en dat hij

nooit uit vrije wil zou terugkeren. In het daaropvolgende gesprek werd de beslissing in die zin ook geduid en werd hem een ondersteuning aangeboden om zijn terugkeer naar Duitsland voor te bereiden. Er werd een afspraak gepland met de centrum arts, met de centrumpsiycholoog en een tweede gesprek met de sociaal assistent.

In het daaropvolgende gesprek gaf hij te kennen dat hij homoseksueel is en dat hij in Duitsland niet de kans zag om zijn verhaal te brengen en zijn asiel daarop te baseren omdat hij daar gecontroleerd werd door zijn oom die hem naar het leven staat.

De persoon is angstig en heeft een irrealistische schrik voor een terugkeer naar Duitsland. Op maandag 25/06 heeft hij zich oppervlakkig geautomutueerd.

Hij is niet groeps geschikt omdat hij te veel angsten geeft en te onrustig is.

Er werd met hem besproken dat éénmaal zijn bestemming bekend is, wij van hieruit contact kunnen leggen met passende NGO's in Duitsland die homoseksuele asielzoekers begeleiden bij hun aanvraag tot internationale bescherming, maar hij heeft hier op dit moment geen oor naar.

Er is in dit dossier een directe escorte aangevraagd met toestemming van de directie, omdat we de opsluiting niet langer wensen te laten duren en een vrijwillige poging geen zin heeft. Bovendien heeft een escorte het voordeel dat hij dan door twee rustige volwassen mannen wordt vergezeld van vertrek tot aankomst. De persoon is Fit To Stay maar de situatie is niet onbeperkt houdbaar. Hij zal normaal ook Fit To Fly zijn maar over een FTF wordt pas 24h. voor het vertrek beslist en deze wordt pas dan opgesteld door de centrumarts."

Gelet op al deze elementen, besluit de Raad de zaak aan te houden en wordt de zitting uitgesteld naar woensdag 4 juni 2018 om 14 uur.

2.3.2.6. Op 3 juli 2018 laat de verwerende partij aan de Raad weten dat de centrumarts heeft vastgesteld dat verzoeker "niet meer lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM". Er wordt een nieuw medisch attest van 2 juli 2018 overgemaakt, getekend door de centrumarts, waar hij verklaart dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Op 4 juli 2018 laat de verwerende partij aan de Raad weten dat, op aanraden van de centrumarts, voor verzoeker een afspraak werd gemaakt bij een psychiater in Kortenberg, dezelfde dag nog in de namiddag. Deze psychiater zal oordelen of verzoeker al dan niet 'fit-to-fly' is. Indien de psychiater oordeelt dat verzoeker niet 'fit-to-fly' is, dan zal er worden geoordeeld of betrokkene 'fit-to-stay' is. Is dit niet zo, dan zal verzoeker worden vrijgesteld of worden overgebracht naar Caricole of een ander gesloten centrum. De verwerende partij deelt de Raad tevens mee dat aan verzoeker inmiddels informatie werd overgemaakt over specifieke organisaties die zich bezig houden met de problemen van verzoeker. Wanneer de psychiater betrokkene 'fit-to-fly' verklaart, dan zal aan verzoeker de kans worden gegeven om zelf telefonisch contact te maken met een organisatie in Duitsland. Indien hij weigert, dan zal dit gebeuren door een medewerker van het gesloten centrum. Tenslotte bevestigt de verwerende partij dat een escorte nog steeds staat gepland, met begeleiding. Een vlucht naar Frankfurt, via Amsterdam, is voorzien op 6 juni 2018 om 6u10.

De zitting, normaal voorzien voor 4 juli 2018 om 14 uur, wordt uitgesteld naar donderdag 5 juli 2018 om 14 uur.

2.3.2.7. Op de zitting van 5 juli 2018 laat verwerende partij weten dat verzoeker op 4 juli 2018 effectief werd onderzocht door een psychiater in Kortenberg. Deze psychiater heeft zijn medisch advies gegeven. Het is nu aan de centrumarts om op basis daarvan een beslissing 'fit-to-fly' te nemen. Zulke beslissing is echter nog niet beschikbaar.

2.3.2.8. Uit het geheel van deze gegevens besluit de Raad het volgende.

Er wordt niet betwist dat verzoeker psychische problemen heeft en zichzelf heeft verminkt. Er wordt ook niet betwist dat verzoeker omwille van zijn angsten en onrustigheid niet groeps geschikt werd bevonden. Evenmin wordt betwist dat verzoeker op medische afzondering werd geplaatst omdat het er psychisch niet zo goed mee gaat, en dat hij "EZA" werd gemaakt, dit is een bewoner die extra aandacht en zorg vraagt en voor wie het dossier extra wordt opgevolgd. Tenslotte wordt niet betwist dat verzoeker aanhoudend en zeer nauwgezet door het team van de centrumpsiycholoog en artsen wordt opgevolgd.

Hoewel de centrumarts op 2 juli 2018 een nieuw medisch attest ondertekende waar hij verklaarde dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM, blijkt eveneens

dat op aanraden van de centrumarts zelf, voor verzoeker een afspraak werd gemaakt bij een psychiater in Kortenberg, die zou beoordelen of verzoeker 'fit-to-fly' is.

Deze handelwijze is op zijn minst bevreemdend en tegenstrijdig te noemen. Het geeft aan dat de centrumarts zelf, ondanks het medisch attest van 2 juli 2018, niet zeker is dat verzoeker medisch geschikt is om te reizen. Voor de Raad is dit een indicatie dat de centrumarts een ernstige twijfel koestert over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Deze psychiater heeft verzoeker inmiddels onderzocht op 4 juli 2018, maar zijn medisch advies wordt niet overgemaakt, noch wordt de Raad ingelicht over de inhoud van dit medisch advies.

Op de zitting van 5 juli 2018 blijkt er nog steeds geen beslissing 'fit-to-fly' van de centrumarts beschikbaar te zijn.

Hoewel verzoekers psychische problemen reeds tevoorschijn kwamen op 18 juni 2018 en culmineerden in een zelfverminking op 25 dan wel 26 juni 2018, blijkt er op minder dan 14 uur van de repatriëring, ondanks de aanslepende procedure waarbij aan verwerende partij voldoende tijd werd gegeven, nog steeds geen duidelijkheid te zijn over verzoekers medische geschiktheid om te reizen.

Bijgevolg slaagt verwerende partij er niet in om iedere ernstige twijfel –overigens ook geuit door de centrumarts zelf, gelet op de historiek- over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van verzoeker weg te nemen.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar artikel 32 van de Dublin III-verordening en naar het feit dat de Duitse overheden minstens zeven dagen voor de overdracht daarvan in kennis zullen worden gesteld, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

De Raad kan in het rechtsplegingsdossier geen enkel element bespeuren dat toelaat vast te stellen dat de Duitse overheden inmiddels in kennis werden gesteld van een geplande overdracht op 6 juli 2018.

De aanslepende procedure die nog steeds niet heeft geleid tot een 'fit-to-fly' beslissing, waardoor er nog altijd een ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van verzoeker bestaat, laat de Raad evenmin toe na te gaan of de gezondheidstoestand van verzoeker passend en voldoende kan worden beschermd door voorzorgsmaatregelen te treffen en uit te voeren, zoals bedoeld in de artikelen 31 en 32 van de Dublin III-verordening.

De Raad ziet tevens niet in hoe de verwerende partij heden gevolg kan geven aan de oproep van de Duitse overheden om hen tenminste tien werkdagen voor de overdracht in kennis te stellen van elke beperking met betrekking tot de psychische of fysieke gezondheid alsook van specifieke voorzorgsmaatregelen die nodig zijn na de overdracht, zoals gevraagd in hun schriftelijke aanvaarding van 28 maart 2018.

Gelet op het gegeven dat een "fit-to-fly" beslissing op minder dan 14 uur van de repatriëring nog steeds niet beschikbaar is, worden daardoor bijgevolg ook de procedurele aspecten van artikel 3 van het EVRM in het gedrang gebracht, met name de verplichting tot een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek.

Alle voorgaande elementen in acht genomen, lijkt verzoeker bijgevolg in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben die de tenuitvoerlegging van de Dublin-overdracht in de weg staat."

Aangezien op het eerste gezicht de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ernstig leek, werd op 5 juli 2019 bij arrest nr. 206 588 de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen.

3.3.7. Uit de verdere aanvulling van het administratief dossier blijkt dat na de terechtzitting van 5 juli 2018 om 14 uur, zich volgende feiten nog hebben afgespeeld.

In het dossier bevindt zich een formulier 'fit to fly' van 5 juli 2018, ondertekend door een dokter uit Leuven, van wie niet blijkt dat hij de voormelde psychiater uit Kortenberg is noch de centrumarts van het gesloten centrum 127bis. In het administratief dossier is alleszins geen medisch advies terug te vinden van de psychiater die verzoeker op 4 juli 2018 zou hebben onderzocht.

In dit formulier verklaart de dokter verzoeker te hebben onderzocht en verzoeker geschikt te hebben bevonden om te reizen met het vliegtuig. Wel dienen voorzorgsmaatregelen te worden genomen waarbij

het cijfer "1" wordt genoteerd. Wat de betekenis is van "1" kan de Raad niet achterhalen. Er wordt verwezen naar "zoz" maar deze "zoz" werd niet bij het administratief dossier gevoegd.

Verder vestigt de arts de aandacht op "*De medicatie die betrokkene bij zich draagt en die hij MOET nemen.*" met volgende inlichtingen:

- Paracetamol 1 gr, te nemen om 8u, 12u en 22u, 3 x / dag;
- Pantaprazol 40 mg, te nemen om 12u, 1 x /dag;
- Omnibionta Integral, te nemen om 12u, 1 x/ dag;
- Trazodon 50, te nemen om 22u, 1 x /dag.

Dit formulier en de daarin opgenomen voorzorgsmaatregelen bereikten de Raad niet tijdig hoewel de terechtzitting reeds twee keer werd uitgesteld om verwerende partij tegemoet te komen en dit terwijl een repatriëring al voorzien was voor 6 juli 2018 om 6 uur 10. Het formulier werd pas om 15 uur door het gesloten centrum naar de Dienst Vreemdelingenzaken doorgefaxt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij, na de betekening van het schorsingarrest nr. 206 588, op 5 juli 2018 omstreeks 20 uur 18 een beslissing heeft genomen om verzoeker vrij te stellen waarbij hem een termijn van zeven dagen werd gegeven om het grondgebied te verlaten. De voorziene overdracht aan de Duitse overheden op 6 juli 2018 werd geannuleerd.

Op 6 juli 2018 maakte verzoeker het voorwerp uit van een controle door de lokale politie in de omgeving van Sprimont, waar zich het open opvangcentrum bevindt waar hij eerder verbleef. In het administratief verslag vreemdelingencontrole wordt het illegaal verblijf van verzoeker vastgesteld. Volgens het verslag bevond verzoeker zich in een dronken en agressieve toestand. Na contactname met de verwerende partij, mocht verzoeker beschikken zonder meer.

3.3.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij na het ontvangen van het 'fit to fly'-formulier een weinig consequente houding heeft aangenomen en niet adequaat heeft gehandeld.

De verwerende partij had immers de mogelijkheid om na het voormeld schorsingsarrest een nieuwe bijlage 26quater op te stellen op basis van de recent beschikbare medische informatie, met name het 'fit to fly'-formulier getekend door een dokter uit Leuven, gelet op de daarin beschreven voorzorgsmaatregelen en medicatie.

Door de bestreden beslissing in te trekken en een nieuwe geactualiseerde beslissing te nemen, had de verwerende partij perfect op adequate wijze kunnen inspelen op het 'fit to fly'-formulier, mits een klein uitstel van de overdracht naar een latere datum. Dit om gevolg te geven aan de vraag van de Duitse overheden om, enerzijds, zeven dagen voor de overdracht daarvan in kennis te worden gesteld, en anderzijds, de oproep van de Duitse overheden om hen tenminste tien werkdagen voor de overdracht in kennis te stellen van elke beperking met betrekking tot de psychische of fysieke gezondheid alsook van specifieke voorzorgsmaatregelen die nodig zijn na de overdracht, zoals gevraagd in hun schriftelijke aanvaarding van 28 maart 2018.

Verwerende partij heeft er evenwel voor gekozen om, ondanks de goedkeuring door de dokter uit Leuven, verzoeker vrij te stellen. Zelfs toen verzoeker daarna weer in illegaal verblijf werd aangetroffen, mocht verzoeker wederom zonder meer beschikken.

De verwerende partij brengt noch in de nota noch tijdens de terechtzitting enige klaarheid over haar manier van handelen.

Dit inconsequent en weinig adequaat handelen van de verwerende partij, zelfs nadat een positief 'fit to fly'-formulier werd verkregen, is voor de Raad een duidelijke aanwijzing dat de verwerende partij een overdracht naar Duitsland, ondanks mogelijke voorzorgsmaatregelen, in het licht van artikel 3 van het EVRM niet aangewezen achtte.

De verwerende partij neemt bijgevolg door haar eigen handelen een ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van verzoeker bestaat nog steeds niet weg. Haar nota met opmerkingen laat niet toe anders te besluiten.

Alles in acht genomen, acht de Raad het middel in de besproken mate gegrond hetgeen leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verdere bespreking van overige onderdelen van het middel dringt zich niet meer op.

Dat de partijen tijdens de terechtzitting geen inlichtingen konden geven over de verblijfplaats van verzoeker, doet hieraan geen afbreuk. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat verzoeker na zijn vrijstelling op 5 juli 2018 heeft getracht om terug te keren naar het opvangcentrum in Sprimont waar hij eerder verbleef. Evenwel werd hij op 6 juli 2018 in ontredde staat aangetroffen hetgeen zijn verdwijnen van de radar kan hebben veroorzaakt. Gelet op het kwetsbare profiel van verzoeker en zijn geestelijke gezondheidstoestand, meent de Raad dat in casu de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd en dat het gebrek aan informatie over verzoekers verblijfplaats niet in zijn nadeel kan worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES